

Αρείου Πάγου 934/2013 (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Πηγή: <http://www.areiospagos.gr/>, ΕΕΔ Τόμος 72/2013 σελ. 1074

Ευθύνη εργολάβου και υπεργολάβου από εργατικό ατύχημα. Ο εργολάβος δεν θεωρείται κατ' αρχήν προστηθείς του εργοδότη, εκτός εάν ο τελευταίος επεφύλαξε για τον εαυτό του το δικαίωμα παροχής οδηγιών προς τον εργολάβο. Εργολάβος και υπεργολάβος είναι σε κάθε περίπτωση συνυπεύθυνοι για τη λήψη και τήρηση μέτρων ασφάλειας κατά το ν. 1396/1983. Προσεπίκληση.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

B1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυριδωνα Ζιάκα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Ανδρέα Δουλγεράκη, Νικόλαο Πάσσο και Δημήτριο Κόμη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 5 Μαρτίου 2013, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Α. Δ. του Θ., κατοίκου ... ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αλέξανδρο Πρατικάκη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Τ. χας Σ. Κ. (Χ. Σ. Κ.), ενεργούσης ατομικά και 2) Τ. χας Σ. Κ. (Χ. Σ. Κ.), ως ασκούσης τη γονική μέριμνα της ανήλικης θυγατέρας της Τ. Κ. του Σ. (Χ. Σ. Κ.), κατοίκων ... 3) Τ. Μ. του Χ., κατοίκου ... 4) Ν. Κ. του Φ., κατοίκου ... 5) Α. Κ. του Φ., κατοίκου ... 6) Ε. Δ. του Μ., κατοίκου ... και 7) Δ. Ι. του Ν., κατοίκου ... Εκπροσωπήθηκαν όλοι, πλην των 6ου και 7ου των αναιρεσιβλήτων, που δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο, από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Αθανάσιο Λιαράκο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 7-3-2006 και 10-4-2006 αγωγές των ήδη πέντε πρώτων αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκαν με την από 8-7-2006 προσεπίκληση - παρεμπόμπουσα αγωγή του ήδη αναιρεσείοντος, καθώς και με την από 2-5-2007 προσεπίκληση - παρεμπόμπουσα αγωγή του ήδη 6ου των αναιρεσιβλήτων. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 773/2009 και 1185/2010 του ίδιου Δικαστηρίου και 5504/2011 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 18-4-2012 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Βαρβάρα Κριτσωτάκη διάβασε την από 19-2-2013 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη όλων των λόγων της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ο πληρεξούσιος των παραστάντων αναιρεσιβλήτων ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις εκθέσεις επιδόσεως .../29-10-2012 και .../9-11-2012 του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών ..., τις οποίες επικαλείται και προσκομίζει ο αναιρεσείων που επισπεύδει τη συζήτηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της αιτήσεως αυτής, στο τέλος της οποίας είναι συνημμένη η πράξη με την οποία ορίστηκε η συζήτηση αυτής για την παρούσα δικάσιμο, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στους έκτο και έβδομο εκ των αναιρεσιβλήτων (Ε. Δ. και Δ. Ι.) με κλήση προς αυτούς για να παραστούν κατά τη συζήτηση την ως άνω δικάσιμο. Επομένως, εφόσον οι εν λόγω αναιρεσείοντες δεν εμφανίστηκαν κατά την παρούσα δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, πρέπει παρά την απουσία αυτών να προχωρήσει η συζήτηση της αιτήσεως αναιρέσεως σαν να ήταν αυτοί παρόντες. Επειδή, από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2, 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951 "περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων" σε συνδυασμό με το άρθρο 16 παρ. 1, 3 του ν. 551/1914, όπως κωδικοποιήθηκε με το από 24-7/25-8-1920 β.δ., συνάγεται ότι αν ο θανατωθείς από ατύχημα, που έγινε έπειτα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, υπαγόταν στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση των καθολικών διαδόχων του. Οι τελευταίοι έχουν κατά του εργοδότη αξίωση για εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 914 και 932 ΑΚ εφόσον το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα του εργοδότη ή των προστηθέντων υπ' αυτού προσώπων, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 922 ΑΚ. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, για να υπάρχει σχέση προστήσεως θα πρέπει να υπάρχει εξάρτηση, έστω και χαλαρή, ανάμεσα στον προστήσαντα και στον προστηθέντα, ώστε ο πρώτος να μπορεί να δίνει στον δεύτερο εντολές ή οδηγίες και να τον ελέγχει ή επιβλέπει κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας που του ανέθεσε. Εξάλλου, από τα άρθρα 681, 688 - 691 και 698 του Α.Κ. προκύπτει ότι ο εργολάβος δεν θεωρείται, καταρχήν, προστηθείς του εργοδότη, όταν όμως ο εργοδότης επιφύλαξε για τον εαυτό του, ρητώς ή σιωπηρώς, την διεύθυνση και την επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου και μάλιστα το δικαίωμα παροχής οδηγιών προς τον εργολάβο, ο τελευταίος θεωρείται ότι βρίσκεται σε σχέση προστήσεως προς τον εργοδότη. Περαιτέρω, κατά τα άρθρα 3 και 5 του Ν. 1396/1983, ο εργολάβος και υπεργολάβος ολόκληρου ή τμήματος του έργου, ανεξάρτητα εάν αυτό εκτελείται ολόκληρο ή

κατά τμήματα με υπεργολάβους είναι συνυπεύθυνοι και υποχρεούνται, μεταξύ άλλων, να λαμβάνουν και να τηρούν όλα τα μέτρα ασφαλείας που αφορούν ολόκληρο το έργο ή το τμήμα τούτου που ανέλαβαν. Από τις διατάξεις αυτές καθίσταται σαφές ότι σε αντίθεση με τον κύριο του έργου που δεν ευθύνεται ως προσθήσας για τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις του εργολάβου, αν δεν επιφύλαξε για τον εαυτό του την διεύθυνση και επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου, ο εργολάβος που ανέλαβε την εκτέλεση ολόκληρου ή τμήματος του έργου και ανέθεσε την εκτέλεση τμήματος τούτου σε υπεργολάβο, είναι συνυπεύθυνος με αυτόν για την λήψη και τήρηση των μέτρων ασφαλείας, έστω και αν δεν επιφύλαξε για τον εαυτόν του το δικαίωμα διευθύνσεως και επιβλέψεως του τμήματος που ανέθεσε στον υπεργολάβο ή και αν συμφώνησαν ότι δεν θα έχει την διεύθυνση και επίβλεψη του τμήματος αυτού. Και τούτο, διότι ο εργολάβος ευθύνεται σε κάθε περίπτωση με τις αναγκαστικού δικαίου διατάξεις του Ν. 1396/1983, για την λήψη και τήρηση των μέτρων ασφαλείας και η ανάθεση της εκτελέσεως τμήματος του έργου σε υπεργολάβο με οποιαδήποτε συμφωνία, δεν τον απαλλάσσει από την υποχρέωση επιβλέψεως και ελέγχου του υπεργολάβου ειδικά για τη λήψη και τήρηση των παραπάνω μέτρων. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 εδ. 19 του Κ.Πολ.Δ., η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης και έτσι ιδρύεται ο οικείος λόγος αναιρέσεως, όταν στο αιτιολογικό δεν αναφέρονται καθόλου ή αναφέρονται αντιφατικώς ή ανεπαρκώς τα πραγματικά γεγονότα στα οποία εκείνο στήριξε την κρίση του επί ζητήματος που έχει ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, ώστε να μην μπορεί να ελεγχθεί, αν συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που εφαρμόστηκε. Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το Εφετείο δέχτηκε τα εξής: Ο Σ. Κ., Αλβανός υπήκοος, σύζυγος της πρώτης, πατέρας της δεύτερης, υιός της τρίτης και αδελφός των τέταρτου και πέμπτου των αναιρεσιβλήτων, είχε εγκατασταθεί και εργαζόταν μόνιμα στην ..., ως οικονομικός μετανάστης, από το έτος 1990 - 1991. Στις 23.10.2002 προσλήφθηκε με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, από τον έκτο αναιρεσιβλήτο, προκειμένου να εργασθεί αρχικά ως εργάτης οικοδομής και από το έτος 2003 και εφεξής ως τεχνίτης οικοδομών (καλουπατζής) στις διάφορες οικοδομές που αναλάμβανε ο ως άνω εργοδότης του ως υπεργολάβος σκυροδέτησης - μπετόν. Κατά το έτος 2004 οι, έκτος και έβδομος εκ των αναιρεσιβλήτων (Ε. Δ. και Δ. Ι.), κατόπιν συμφωνίας τους με τον αναιρεσεύοντα ιδιοκτήτη οικοπέδου, κειμένου στο Ν. ... και επί των οδών ... και ... ανέλαβαν, ο μεν πρώτος, με την ιδιότητα του υπεργολάβου σκυροδέματος, να κατασκευάσει τον φέροντα από οπλισμένο σκυρόδεμα οργανισμό μιας τετραώροφης οικοδομής με υπόγειο και ισόγειο και ο δεύτερος, υπό την ιδιότητα του διπλωματούχου επιβλέποντος και υπεύθυνου μηχανικού του έργου, να εκδώσει την οικοδομική άδεια αυτής στο όνομα των Θ. και Σ. Δ., τέκνων του αναιρεσεύοντος ιδιοκτήτη του οικοπέδου, όπως και πράγματι έγινε. Στις 21.2.2005 κατά την εκτέλεση των αναφερομένων οικοδομικών εργασιών επί της εν λόγω οικοδομής έλαβε χώρα το λεπτομερώς περιγραφόμενο εργατικό ατύχημα, αποτέλεσμα του οποίου ήταν ο θάνατος του ως άνω

συγγενούς των πέντε πρώτων αναιρεσιβλήτων, ο οποίος κατά τα αναφερόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση οφείλεται στις παραλείψεις των προσληφθέντων από τον αναιρεσεύοντα υπεργολάβο και πολιτικό μηχανικό, οι οποίοι δεν έλαβαν τα προβλεπόμενα από το νόμο μέτρα ασφαλείας. Περαιτέρω το Εφετείο δέχτηκε ότι, το ατύχημα δεν οφείλεται μόνο στη συγκλίνουσα αμέλεια των παραπάνω εργολάβου και επιβλέποντος μηχανικού για τη μη τήρηση των απαιτούμενων μέτρων ασφαλείας, αλλά ευθύνη γι' αυτό βαρύνει συγχρόνως και τον αναιρεσεύοντα Α. Δ., ιδιοκτήτη της ως άνω οικοδομής, ο οποίος παράλληλα ήταν και εργολάβος της, λόγω δε της εργολαβικής του αυτής ιδιότητας ήταν και ο ίδιος υπεύθυνος για την τήρηση των μέτρων ασφαλείας και την επίβλεψη του όλου έργου, ανεξάρτητα από το γεγονός, ότι το συγκεκριμένο έργο, που εκτελούνταν από τον θανόντα, το είχε αναλάβει, υπεργολαβικά ο Ε. Δ., καθόσον ο εργολάβος και ο υπεργολάβος του έργου είναι συνυπεύθυνοι και έχουν ακριβώς τις ίδιες υποχρεώσεις για το τμήμα του έργου, που έχει αναλάβει ο υπεργολάβος, ακόμη κι αν έχει συμφωνηθεί μεταξύ τους, ότι ο τελευταίος θα είχε τη διεύθυνση και επίβλεψη τούτου, δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση, της σκυροδέτησης του φέροντα οργανισμού της οικοδομής. Ο αναιρεσεύων αρνείται την εργολαβική του ιδιότητα και ισχυρίζεται, ότι ο ίδιος ήταν απλώς κύριος της οικοδομής που δεν είχε επιφυλάξει για τον εαυτό του τον έλεγχο και την επίβλεψη της ανέγερσής της με συνέπεια να μην ευθύνεται για το επίδικο ατύχημα. Πλην όμως, ως εργολάβος της ως άνω οικοδομής τον αναφέρουν και οι λοιποί υπεύθυνοι, ως κατασκευαστή αυτής τον αναφέρει και ο τεχνικός επιθεωρητής του ΚΕ.Π.Ε.Κ. στην προαναφερόμενη έκθεση έρευνας εργατικού ατυχήματος, με την ιδιότητα δε του εργολάβου κατονομάζεται και στο με αριθμό πρωτοκόλλου .../36α/25.2.2005 αντίγραφο του βιβλίου θεωρήσεων οικοδομικών αδειών του Α.Τ. ... που προσκομίζεται μετ' επικλήσεως. Χαρακτηριστικό δε είναι το γεγονός, ότι σε δύο συμβολαιογραφικά έγγραφα τα οποία έχουν καταρτισθεί σε ανύποπτο χρόνο και απέχουν μεταξύ τους για χρονικό διάστημα εννέα (9) ετών και συγκεκριμένα στο .../19.5.1995 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Ιφιγένειας Λιάτσου, ο ίδιος κατονομάζεται ως εργολάβος οικοδομών.... Ο τελευταίος ουδεμία πειστική εξήγηση δίνει για το αδιάσειστο αυτό αποδεικτικό στοιχείο ευρισκόμενος σε πλήρη αδυναμία να το αντικρούσει. Η ιδιότητά του αυτή ως εργολάβου οικοδομών δεν αναιρείται από την επίκληση του ίδιου ότι ασκεί το επάγγελμα του ξυλουργού και μ' αυτό αναφέρεται στις φορολογικές του δηλώσεις αλλά αντίθετα επιβεβαιώνεται, αφού κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής οι εργολάβοι συνήθως προέρχονται από άτομα που σχετίζονται με κάποιο από τα οικοδομικά επαγγέλματα. Είχε επομένως ο Α. Δ. την ικανότητα να αναλάβει ως εργολάβος την ανέγερση της ως άνω οικοδομής, πολύ δε περισσότερο, αφού επρόκειτο για οικοδομή, που θα ανήκε στα τέκνα του. Ανεξάρτητα όμως από τα παραπάνω, αφού ο ίδιος παραδέχεται, ότι είχε αναθέσει την εκτέλεση του τμήματος του έργου της σκυροδέτησης του φέροντα οργανισμού της ως άνω οικοδομής στον υπεργολάβο Ε. Δ. και την επίβλεψή της στον επιβλέποντα μηχανικό Δ. Ι. και, αφού αποδείχθηκε, ότι στην υπαιτιότητα τούτων οφείλεται το επίδικο θανατηφόρο ατύχημα, σε κάθε περίπτωση ευθύνεται αντικειμενικά γι'

αυτό ως προσθήσας τους παραπάνω στην εκτέλεση του έργου. Σε αντίθετο συμπέρασμα δεν μπορεί να οδηγήσει το γεγονός, ότι κατά του αναιρεσειόντος Α. Δ. δεν ασκήθηκε ποινική δίωξη για το επίδικο ατύχημα, αλλά εκδόθηκε γι' αυτόν απαλλακτική εισαγγελική διάταξη, καθώς στο ποινικό δίκαιο δεν ισχύει ο θεσμός της αντικειμενικής ευθύνης. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο, αφού εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση με την οποία είχε γίνει επίσης δεκτή η αγωγή, για μεγαλύτερα όμως ποσά, υποχρέωσε τον αναιρεσειόντα να καταβάλει εις ολόκληρον με τους λοιπούς συνυπεύθυνους τα αναφερόμενα ποσά στους πέντε πρώτους εκ των αναιρεσιβλήτων ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ψυχικής οδύνης που υπέστησαν εξαιτίας του θανάτου του ως άνω συγγενούς των. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο στέρησε την προσβαλλόμενη απόφαση νόμιμης βάσης, αφού σε σχέση με την ευθύνη του αναιρεσειόντος στο ένδικο εργατικό ατύχημα, περιέλαβε ασαφείς και αντιφατικές αιτιολογίες που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο. Ειδικότερα από τις ως άνω παραδοχές δεν προκύπτει αν κύριος του έργου ήταν ο αναιρεσειών ή τα αναφερόμενα τέκνα του, αφού ναι μεν αναφέρεται ως κύριος του οικοπέδου πλην στη συνέχεια αναφέρονται ως ιδιοκτήτες της οικοδομής τα τέκνα του, ενώ δε κατονομάζεται ως εργολάβος, δεν αναφέρονται τα απαραίτητα από το άρθρο 681 του ΑΚ στοιχεία από τα οποία να προκύπτει η εργολαβική ιδιότητα αυτού, ήτοι με ποιον κατήρτισε τη σύμβαση έργου και ποία η συμφωνηθείσα αμοιβή αυτού, καταλήγει δε αυθαίρετως ότι ως εργολάβος του όλου έργου φέρει αντικειμενική ευθύνη επειδή ως εργολάβος αναφέρεται από τους συνυπεύθυνους υπεργολάβο και πολιτικό μηχανικό, καθώς και επειδή έτσι αναφέρεται στα αναφερόμενα έγγραφα. Επομένως, οι δεύτερος και τρίτος λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. είναι βάσιμοι και πρέπει να γίνουν δεκτοί. Επειδή, ο από το άρθρο 559 αρ. 1 του Κ.Πολ.Δ. λόγος αναιρέσεως ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας εφάρμοσε κανόνα ουσιαστικού δικαίου μη εφαρμοστέο, ή παρέλειψε την εφαρμογή του εφαρμοστέου ή προσέδωσε στον εφαρμοσθέντα κανόνα έννοια διαφορετική από εκείνη που έχει. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 88 του Κ.Πολ.Δ. βάση της κατά το άρθρο αυτό ασκούμενης από τον προς καταβολή της αιτούμενης με την αγωγή αποζημιώσεως εναγόμενο προσεπικλήσεως και της μετ' αυτής ενωμένης παρεμπόπτουσας αγωγής αποζημιώσεως κατά του προσεπικαλούμενου τρίτου, προς καταβολή στον προσεπικαλούντα ολόκληρου ή μέρους εκείνου, το οποίο σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της κατ' αυτού κυρίας αγωγής θα υποχρεωθεί αυτός να καταβάλει στον κυρίως ενάγοντα, δεν μπορεί να είναι παρά μόνο η τυχόν συνδέουσα τον προσεπικαλούντα και τον προσεπικαλούμενο έννομη σχέση από την οποία απορρέει η υποχρέωση του δεύτερου να καταβάλει στον πρώτο την αξιούμενη απ' αυτόν από τον κυρίως ενάγοντα αποζημίωση. Τέτοια έννομη σχέση είναι και η συνυπαιτιότητα περισσοτέρων στην πρόκληση ζημίας, από την οποία απορρέει το δικαίωμα αναγωγής (άρθρο 927 Α.Κ.), του εναχθέντος για καταβολή αποζημιώσεως, κατά των λοιπών συνυπαιτίων, προς καταβολή σε αυτόν, από τον καθένα απ' αυτούς, του αναλογούντος μέρους του ποσού το οποίο θα υποχρεωθεί αυτός να

καταβάλει στον κυρίως ενάγοντα, ενώ αντίθετα ο ισχυρισμός του προσεπικαλούντος ότι αποκλειστικός υπαίτιος της ζημίας του κυρίως ενάγοντος είναι ο προσεπικαλούμενος τρίτος, καθιστά αυτές (προσεπίκληση και παρεμπόπτουσα αγωγή) μη νόμιμες, αφού η αλήθεια του αρνητικού αυτού ισχυρισμού της κυρίας αγωγής έχει ως αποτέλεσμα την απόρριψη αυτής και αίρει και το νομικό λόγο της κατά το άρθρο 88 προσεπικλήσεως και της ενωμένης με αυτή παρεμπόπτουσας αγωγής αποζημιώσεως, που είναι η σε μία και την αυτή δίκη περάτωση της υποθέσεως, τόσο για τον κυρίως όσο και για τον παρεμπιπτόντως ενάγοντα - προσεπικαλούντα. Στην προκείμενη περίπτωση από την επισκόπηση της από 8-7-2006 προσεπικλήσεως σε αναγκαστική παρέμβαση και παρεμπόπτουσας αγωγής αποζημιώσεως, την οποία ο προσεπικαλών απευθύνει κατά των, έκτου και εβδόμου εκ των αναιρεσιβλητών, ο ήδη αναιρεσείων (ως προσεπικαλών) ισχυρίζεται ότι για το ένδικο ατύχημα, ο ίδιος ουδεμία φέρει ευθύνη αφού αποκλειστικά υπαίτιοι είναι οι προσεπικαλούμενοι τους οποίους και καλεί να παρέμβουν προσθέτως υπέρ αυτού και σε περίπτωση που γίνει δεκτή η αγωγή ως προς αυτόν, να υποχρεωθούν να του καταβάλουν ότι ο ίδιος θα υποχρεωθεί να πληρώσει στους κυρίως ενάγοντες. Με το περιεχόμενο αυτό η προσεπίκληση - αγωγή, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, είναι μη νόμιμη. Επομένως το Εφετείο το οποίο απέρριψε αυτή, με την ίδια αιτιολογία, ορθά εφάρμοσε την ουσιαστική διάταξη του άρθρου 927 σε συνδ. με το άρθρο 88 του Κ.Πολ.Δ. και όσα αντίθετα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση ο αναιρεσείων με τον έκτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως από το άρθρο 559 αρ. 1 Κ.Πολ.Δ. είναι αβάσιμα. Μετά ταύτα, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως ως προς τους πέντε πρώτους αναιρεσιβλήτους, να αναιρεθεί ως προς αυτούς η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αφορά τον αναιρεσείοντα και να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο που την εξέδωσε, το οποίο θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές εκτός εκείνων που την εξέδωσαν, σύμφωνα με το άρθρο 580 παρ. 3 όπως ήδη ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 65 παρ. 1 του ν. 4139/2013, να απορριφθεί δε η αίτηση αναιρέσεως ως προς τους έκτο και έβδομο εκ των αναιρεσιβλητών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 18-4-2012 αίτηση του Α. Δ. για αναίρεση της 5504/2011 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, ως προς τους έκτο και έβδομο εκ των αναιρεσιβλητών Ε. Δ. και Δ. Ι..

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 5504/2011 απόφαση του Εφετείου Αθηνών κατά την αναφερόμενη στο αιτιολογικό έκταση.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές. Και

Καταδικάζει τους πέντε πρώτους αναιρεσιβλήτους στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιέοντος, την οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων τριακοσίων (2300) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 9 Απριλίου 2013. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ